

Kort Nieuws

Met name uit Nederland

Hoge Raad, 22 februari 2013

Dubbele heffing bij ontkeners van een buitenlandse bankrekening

Er lopen in Nederland nog steeds rechtszaken over buiten Nederland aangehouden bankrekeningen, die niet in de belastingaangiftes waren opgenomen. Een aantal van deze rechtszaken hebben betrekking op personen die ontkennen rekeninghouder te zijn. Deze zaken komen voor de rechter omdat de belastingdienst veel informatie heeft ontvangen. En met deze informatie meent de belastingdienst zeker genoeg te weten wie de rekeninghouder is. De rechter moet uiteindelijk beslissen of er genoeg bewijs is. Of deze belastingplichtigen terecht of niet ontkennen rekeninghouder te zijn, zullen we waarschijnlijk nooit zeker weten. Maar in sommige gevallen kunnen de gevolgen behoorlijk zwaar zijn en tot dubbele belastingheffing leiden.

In deze zaak waren er door de belastingdienst een eerste en een tweede rekeninghouder tot dezelfde buitenlandse bankrekening vastgesteld. Beide personen, A en B hebben ontkend rechthebbende tot die bankrekening te zijn. De belastingdienst heeft vervolgens op grond van het banksaldo en overige informatie belastingaanslagen bij beide personen opgelegd. Daarbij heeft de belastingdienst de aanslag niet over beide personen voor de helft verdeeld, maar bij beide het volledige bedrag aangerekend. Beide hebben dus een hoge aanslag ontvangen.

Ook voor de rechter blijven ze ontkennen. Daarbij doen ze nog het verzoek dat als de rechter toch tot het oordeel zou komen dat zij wel rekeninghouder zijn, dat al het inkomen dan toegerekend gaat worden aan A. Maar hier gaat de rechter niet in mee. Omdat zowel A als B blijven ontkennen, mag ter behoud van rechten aan zowel A als aan B een aanslag voor het gehele bedrag worden opgelegd.

Het resultaat is hier uiteindelijk dat de belastingdienst twee aanslagen kan gaan innen en daarmee uiteindelijk meer belasting heft, dan er was geheven als ze niet hadden ontkend. De afdeling belastingrechtspraak van de Hoge Raad geeft daarom nog aan A en B mee dat als zij vinden dat er teveel belasting wordt ingevorderd door de belastingdienst, dat A en B zich hier dan tegen zouden kunnen verzetten bij de burgerlijke (civiele) rechter. Zo kunnen ze nog gaan proberen te voorkomen dat er daadwerkelijk teveel belasting ingevorderd wordt.

Crisisheffing hoge inkomens ook voor 2014

Eén van de maatregelen die is genomen om de Nederlandse begroting sluitend te krijgen was een éénmalige crisisheffing over hoge inkomens. Deze heffing zou alleen gelden voor het jaar 2013. In het kort is deze regeling als volgt.

Indien het inkomen van een werknemer in 2012 hoger is dan € 150.000, dan wordt er bij de werkgever in het jaar 2013 éénmalig boven op de normale loonheffing een aanvullende (pseudo)eindheffing ingehouden van 16%. Dit lijkt een soort belastingheffing met terugwerkende kracht, omdat feitelijk extra belasting wordt geheven met als referentie het inkomen over een eerder jaar, namelijk 2012. Tegen deze crisisheffing wordt dan momenteel ook al geprotesteerd. Uiteindelijk zal de rechter hierover moeten gaan beslissen. De uitkomst lijkt ons niet op voorhand aan te geven, omdat zowel voor als tegen deze crisisheffing goede argumenten bestaan.

Zoals hierboven is aangegeven, was de crisisheffing een éénmalige heffing. Dat “was” het geval, want er is nu aangekondigd dat de crisisheffing verlengd zal gaan worden met een jaar en ook van toepassing zal zijn in 2014.

Ministerraad akkoord met herziening fiscaal bestuursrecht

De ministerraad heeft besloten tot wijzigingen in het fiscale bestuursrecht voor de inkomstenbelasting en voor de schenk- en erfbelasting. Deze wijzigingen zullen waarschijnlijk grote veranderingen betekenen in de rechtspositie van de belastingplichtige tegen de overheid. Het gaat hierbij met name om het alsnog innen van belastingen nadat de definitieve belastingaanslag is opgelegd.

In beginsel is het namelijk zo dat als een aanslag is opgelegd, de belastingschuld definitief vaststaat. Als blijkt dat er te weinig belasting is geheven dan kan er toch nog extra worden geheven als aan een aantal voorwaarden wordt voldaan. Eén van deze voorwaarden houdt in dat voor inkomsten uit Nederland maximaal vijf jaren verlopen mogen zijn en bij inkomsten uit het buitenland maximaal twaalf jaar. Deze regeling zou geheel anders gaan worden.

Het lijkt erop dat de navorderingstermijn voor binnen- en buitenlands inkomen verlengd gaat worden tot twaalf jaar. Dit is een wel heel lange termijn. Deze lange termijn zou dan gelden voor iedereen die te kwader trouw is. Daarvoor in ruil komen er mogelijkheden voor iedereen om het wijzigen van de aangifte na het indienen ervan gemakkelijker te maken.

Het wetsvoorstel verwachten wij in de loop van dit jaar.

Besluit versoepeling bijzondere compensatieregeling Belgische grensarbeiders is verlengd

Het vernieuwde belastingverdrag tussen Nederland en België uit 2003 betekende voor grensarbeiders een grote verandering. De oude grensarbeidersregeling kwam te vervallen. Dit had voor veel grensarbeiders onder meer tot gevolg dat zij voortaan belasting moesten gaan betalen over hun arbeidsinkomen in hun werkland en niet langer in hun woonland.

Voor een aantal werknemers zou dit financieel ongunstig uit kunnen pakken. Daarom zijn er twee regelingen in het belastingverdrag opgenomen voor inwoners van Nederland die werken in België: de algemene en de bijzondere compensatieregeling. Deze regelingen maken een (ingewikkelde) schaduwberekening en compenseren de werknemer voor het verschil in besteedbaar inkomen.

Op de algemene compensatieregeling kan altijd een beroep worden gedaan. De bijzondere compensatieregeling is alleen van toepassing bij werknemers die al in België werkten op het moment van inwerking treden van het nieuwe belastingverdrag in 2003. Voor deze werknemers zou de bijzondere compensatieregeling komen te vervallen bijvoorbeeld op het moment dat zij niet meer in België zouden werken. Als de bijzondere compensatieregeling is vervallen, kan er nooit meer opnieuw een beroep op worden gedaan. Ook een ontslag zou kunnen betekenen dat de bijzondere compensatieregeling vervalt. Dit is slechts anders indien binnen zes maanden een nieuwe baan in België is gevonden.

Vanwege de crisis was deze fatale termijn van zes maanden verlengd tot twaalf maanden. Vanwege het voortduren van de crisis is deze versoepeling verlengd in ieder geval tot het einde van 2013. Voor 2014 geldt een overgangsregeling, waarbij in 2014 zal worden bezien of er nog een verdere verlening komt.

Hof's-Gravenhage, 28 november 2012

Geen bijtelling privégebruik auto voor ritten vanaf vakantieadres

Indien een werknemer van zijn werkgever een auto van de zaak ter beschikking gesteld krijgt en hij met deze auto jaarlijks meer dan 500 privékilometers rijdt, dan betaalt de werknemer jaarlijks belasting over de bijtelling. Deze bijtelling kan oplopen tot 25% van de cataloguswaarde van nieuwe auto's.

Indien met een auto van de zaak alleen zakelijke kilometers wordt gereden, dan is er geen bijtelling van toepassing. En in Nederland wordt woon-werkverkeer in principe gezien als zakelijke verkeer, dit in tegenstelling tot in België waar woon-werkverkeer fiscaal in beginsel privékilometers zijn.

In deze zaak was de werknemer zonder auto op vakantie. Hij lag met zijn boot in een haven. Tijdens zijn vakantie werd hij gebeld door een klant met een verzoek om te komen voor contractsonderhandelingen. De werknemer heeft daarop een vriend gevraagd meteen te komen met zijn auto van de zaak. Deze vriend deed dit en met die auto is de werknemer terug naar Nederland gereden naar zijn huis. Daar heeft hij gedoucht en zijn pak aangetrokken en is hij met de auto naar zijn zakelijke afspraak gegaan. Na de afspraak is hij met de auto van de zaak teruggereden naar de jachthaven. Deze kilometers zouden het verschil uitmaken tussen het wel of niet overschrijden van de grens van 500 kilometer voor de bijtelling. De vraag was dus of deze gereden kilometers wel of niet zakelijke kilometers waren.

Het Hof komt tot de conclusie dat het inderdaad zakelijke (woon-werkachtige) kilometers waren. Ook de rit vanaf de afspraak terug naar het vakantieadres was zakelijk. Alleen de rit helemaal aan het einde van de vakantie terug naar huis was een privérit, maar dat lijkt ons ook niet meer dan terecht. De werknemer bleef in ieder geval zo onder de 500 kilometergrens en hoefde geen bijtelling te betalen.

5 april 2013

Maurice de Clercq Thomas Vermeulen
ESJ Accountants & Belastingadviseurs

